

[Krag.]

sindrig Maade, men at det er meget kompliceret, og at det ikke kan siges at være lykkedes Forslagsstillerne at give det blot en nogenlunde tilgængelig Skikkelse. Jeg synes, det er det mest indviklede skatte-tekniske Forslag, Rigsdagen har været stillet over for, et Slags skatteteknisk Abrahamadabra, som det vil være adskilligt Arbejde for dette høje Tings Medlemmer, der faar Sæde i Udvalget, at udrede Traadene i.

Imidlertid, Udligning er Tidens Løsen eller rettere den højtærede Ministers Løsen. Det er jo ikke den almindelige Reduktion af Skattetrykket, som den højtærede Minister beskæftiger sig med, men det er i Virkeligheden Forøgelsen af Muligheden for Opretholdelsen af Skattetrykket, ja, i Virkeligheden ogsaa for en stadig jævn Vækst deraf, som saa søges lempeliggjort gennem en ændret Fordeling af dette Skattetryk paa Kommunerne. Det er jo det faktiske, og denne principielle Stilling fra de styrendes og fra den højtærede Ministers Side maa man saa tage til Efterretning, og saa maa man medarbejde, saaledes som ogsaa mit Parti er villigt til, paa ad denne Vej at udligne det desværre som Helhed stadig voksende Tryk, eftersom de hidtil fulgte Udligningsveje jo ikke har vist sig tilstrækkelige; for vi har jo allerede betraadt adskillige af disse Veje — jeg henviser til Udligningsbestemmelserne i Lovgivningen om den personlige Skat til Kommunen, om Erhvervsskat, om det mellemkommunale Refusionsforbund o. s. v., men vi skal nu videre frem mod dette Maal ad delvis andre Veje end dem, der hidtil er fulgt, og det er der ikke noget at sige til, men i denne Forbindelse vil jeg gerne sige, at det i allerhøjeste Grad undrer mig, at den højtærede Udligningsminister — jeg maa nok i denne Sammenhæng bruge det Udtryk — ikke har grebet Lejligheden til, efter at det har vist sig, hvor voldsom en Skævhed Refusionsforbundet i Socialordningen udligningsmæssigt har, og det er jo erkendt — undrer det mig, at den højtærede Minister ikke har været redebon til at medvirke til Gennemførelsen af de Forslag, vi fra Venstres Side har fremsat til at bøde herpaa og dermed til at fremme forbedrede Udligningsvilkkaar paa et meget betydeligt kommunalt Udgiftsomraade.

Men i denne Forbindelse vil jeg ogsaa gerne sige, at ved Rigsdagens Overvejelse af det kommunale Udligningsforslag maa det ikke glemmes, at hele dette Udlignings-system meget let vil udløse en Tilbøjelighed

i Kommunalbestyrelserne til at afsvække Ængstelsen ved den kommunale Udgiftsstigning. Det kan ikke være andet, end at det vil blive Tilfældet. Naar hver tusind Kroners Stigning paa det kommunale Udgiftsbudget kun belaster Kommunen med en forholdsvis beskedne Brøkdelen af Beløbet. . (Indenrigsministeren [Dahlgaard]: Det passer jo ikke.) . . saa slettes Betænelighederne. Den højtærede Minister siger, det passer ikke. Jeg forstaaer ikke, hvad Ministeren mener med den Bemærkning, thi det er en aldeles given Sag, at vi paa Socialreformens Omraade gennem den Udligningsordning, der der er tilvejebragt, har gjort Erfaringer, som vi i den givne Forbindelse ikke bør sætte til Side. Og Resultatet deraf vil meget let blive, at de Resultater, som Udligningen i første Omgang bringer med Hensyn til en jævnere Fordeling af Skattetrykket, forskertses, eller, om jeg saa maa sige, udlignes, saaledes at den almindelige Vækst bliver Følgen og Trykket paa den enkelte Skatteborger, saaledes som det er udjævnet gennem Udligningsordningen, meget hurtigt ændrer sig til det, som det oprindeligt var.

Det nytter ikke, at den højtærede Minister bestrider, at et Ræsonnement i Kommunalbestyrelserne let anstilles saaledes: hvad kan det nytte at spare, naar vi alligevel skal betale andre Kommuners voksende Udgifter? og det er et Ræsonnement, som maaske ikke særlig stærkt vil komme frem i en Udligningsordning, som omfatter samtlige Kommuner af højest forskellig Type, men det er et Ræsonnement, som ganske sikkert ikke vil udeblive, naar Talen som i det her foreliggende Forslag er om kun 3 Kommuner, som ligger i umiddelbar Forbindelse med hinanden, og hvor hver enkelt Kommunalbestyrelse i Enkeltheder kan følge Administrationen inden for de andre Kommuner, der i denne Forbindelse kommer i Betragtning.

Jeg tror derfor, at skal Udligningslovgivningen faa varig og gavnlig Virkning — og det gælder baade i det foreliggende Tilfælde og i Almindelighed —, maa den have Relation til den øjeblikkelige Tilstand, udgiftsmæssigt og bæreevne-mæssigt i de vedkommende Kommuner, saaledes at hvis Udgifterne ikke stiger i samme Takt i de 3 Kommuner inden for samme Tidsrum, maa Stigningen bæres af den Kommune alene, hvori den er indtraadt, og saa maa Spørgsmaalet efter denne Perodes Udløb paa ny optages til Prøvelse med Hensyn til Aarsagen til denne Stigning og til Prøvelse med Hensyn paa eventuel ny Regulering.